

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra ELNA

Citation: Bang, Herman: "Værker i Mindeudgave", i Bang, Herman: *Værker i Mindeudgave*, Gyldendal, 1920-1921, s. 82. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang02val-shoot-idm140611310594128/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Værker i Mindeudgave

— Véd Du, Holger, hvorfor jeg elsker at stjæle saadant et Minut? Aa — det er dumt at fortælle det... Men at være midt i Lykken, ene med Dig og saa stille kunne tænke paa den Tid — da det ikke var som nu...

Hun løfter Ansigtet, og deres Øjne hviler i hinanden. Og igen rækker hun sine Læber frem til Kys — —.

— Hvor jeg dog elsker Dig...

— Og jeg Dig...

Elna havde især en egen Lyst. Naar de skulde ud og han kom for at hente hende, klædte hun sig tidligt paa, og saa sad de, hun i sin lyse Dragt med dens Duft af Blomster, inden Vognen kørte frem, sammen i „Fortrolighedens Krog“.

Dér kunde Elna sidde timevis, tavs, ved Siden af den, hun elskede: og hun vilde blot føle sig ham nær, langsomt kunne klappe hans Haand og lade sine Øjne hvile paa hans Ansigt.

Og pludselig, efter en lang Stilhed, kunde hun sige med et lykkeligt Smil:

— Holger, at dette blev muligt...

Naar Tjeneren meldte, at Vognen var kørt frem, holdt Elna Holger tilbage:

— Lad dem vente, sagde hun. Se ind i Ilden, Holger, og ti ganske stille. Du maa tænke paa din Tale — — og hun lo — Du begynder at gentage Dig selv.

Og et Øjeblik stirrede de paa de knitrende Brændestykker, og de smilede begge.

— Kom, Elna! sagde saa Holger; og en Dag, da hun slet ikke vilde gaa, tog han hende med Haanden om Hovedet.

— Du er altfor graadig, Elna, sagde han og lo.

Elna stod og rettede lidt paa sit Haar, og alvorligere, mens hun vendte sig imod ham, sagde hun:

— Ja — Du har Ret — jeg er bleven graadig efter Lykken... Men min Ven, den biede saa længe... „Krogen“ véd, at den har biet længe.

„Krogen“ vidste det. Den var Arnstedet for deres Kærlighed. Den havde altid været Elna Holmers Ynd-